

EL MEU PARE ÉS EL VINYATER

per GRISELDA COS I BOADA,
monja de Sant Pere de les Puel·les

El càntic bíblic de la vinya és una bella composició poètica del llibre d'Isaïes que lloa l'amor i la sol·licitud d'un propietari per la seva vinya. Tot el poema és una al·legoria de la història de Déu amb la seva vinya i Jesús, en l'Evangeli d'avui, glossa aquest mateix símbol.

És el càntic de l'Amic que estima la seva vinya però el poble escollit sempre gira l'esquena a Déu. Parlar de cep o de vinya en els profetes i en els salms sovint va acompanyat d'un cert desengany i lamentació per la infidelitat del poble al seu Déu. En el llibre del Càntic dels Càntics, no obstant, la vinya és contemplada com un lloc per a l'amor. Diu «la meva vinya és per a mi» i tot seguit: «el meu estimat és per a mi i jo per a ell».

La part més dramàtica de la paràbola d'avui és la que fa al·lusió al temps de la productivitat. Jesús reclama amb força els fruits de la vinya, que són del seu propietari!

Afirmació important: L'Amo plantà una vinya! I Joan, en el seu Evangeli, i des d'un punt més teològic, contemplarà el Pare podant ell mateix la seva vinya. El Fill és l'Enviat i els vinyaters avui som nosaltres. La paràbola ens recorda el gran amor amb què Déu, el Vinyater, ens estima.

Déu ha tingut cura dels homes fins a l'extrem d'enviar el seu propi Fill al món. Les paràboles de la vinya ens fan conèixer com és el cor de Déu. Déu estima la seva vinya! N'és el propietari, o millor, l'enamorat que l'estima.

El «Cant de l'enamorat a la seva vinya» d'Isaïes i la paràbola de Jesús tenen l'estil d'un càntic d'amor i res no fa pensar que no sigui així fins al final de la història, quan llavors els fruits de la vinya no siguin els que s'esperaven. I sabem que hi ha només un criteri per a valorar les nostres vides; ho sabem prou bé en aquest moment que vivim: els fruits.